

BISERICA ȘI ȘCOALA

R.F.

Onor. Biblioteca Palatului Cultural Arad

REVISTA A EPISCOPIEI ARADULUI

ARAD

ANUL XVIII

Redactor:

Prot. Dr. P. Deheleanu

APARE DUMINECA

Gânduri la Dumineca Mironosițelor

Mironosițele erau sfintele Femei din apropierea Mântuitorului. Ele au fost primele misionare ale Invierii, înaintea Apostolilor, ca unele care simțiseră mai adânc durerea mormântului săpat de Iosif și Nicodim în stânca Golgotei și veniseră să plângă acolo, înaintea Apostolilor. Ele nu fugiseră și nici nu se lepădaseră de Invățătorul lor, cum au făcut Apostolii, ci când aceștia, în momente cumplite își dovedeau lașitatea, ele îl urmau pe Domnul de departe, făcându-se martore la sfârșitoarea priveriște de pe Golgota. Dar tot ele s'au învrednicit de a fi și primele martore ale Invierii, pe care au vestit-o apoi Apostolilor. Prin aceasta s'a dat încă o dovadă, că femeia se poate învrednici de cele mai înalte misiuni în viața omenirii și că e prea nedrept, ca bărbații să uzurpe istoria numai pentru ei.

Femeilor Mironosițe le-a urmat apoi un lung șirag de femei, soții sau fecioare, stând cu inima la picioarele crucii și făcându-se vestitoare ale Domnului. În pietatea sfintelor mănăstiri, în căminul cald al familiei, sau în viața frământată a satelor și a popoarelor, mii de femei au dus mai departe rolul sfintelor Mironosițe. Le găsim și azi de atâtea ori, împlinind misiunea sfântă a vechilor Purtătoare de mir. Și dacă toate altele vor fi să ne rămână necunoscute, ar trebui totuși să putem ușor identifica mironosițe în fiecare soție de preot.

Dacă preotul e un părinte, atunci și preoteasa, care în căsătorie e un trup cu el, trebuie să devină într'adevăr o maică. Dacă preotul e un misionar al lui Hristos, menirea preotesei trebuie să fie în mare parte aceeași. Nu există un colaborator mai apropiat și mai integrat în misionarism, al preotului, ca soția lui. O bună preoteasă sporește îndoit și chiar mai mult, activitatea pastorală a unui bun preot. Și dimpotrivă, nu poate inițiativa un

preot în parohia sa, atât cât poate distruge preoteasa, când uită că e soție de preot și că prin aceasta are și ea, o misiune sfântă în parohie. Avem exemple bune, care ne înalță, dar din nenorocire există și cazuri dureroase, pe care oricine le poate arăta cu degetul. În preoteasă stă o mare parte din taina și din puterea înălțării, sau decadenței unei parohii. Ea poate face ca sămânța aruncată de soțul ei să încoțescă și să aducă roadă cu belșug, după cum poate și să surpe tot ce clădește el, aidoma intervenției diavolești din povestea cu Meșterul Manole.

În parohie este lucru mult. El cere sârg și osteneală, care adeseori copleșesc puterile preotului. Fără colaboratori, cuvântul și osteneala preotului rămân cu mai puține roade. Iar cel dintâi colaborator îi este preoteasa. Ea se poate apropia mai mult de femeile din parohie, le poate organiza, spre a le face și pe ele să activeze mai ușor și mai sistematic în câmpul misionar, din afara căminului lor.

La cursul pentru misionarii protopopești din vara trecută la Sf. Mănăstire H.-Bodrog, Prea Sfinția Sa Părintele Episcop a sesizat problema organizării preoteselor pentru a activa și ele în câmpul misionar și caritativ al parohiilor. A urmat ca problema să fie dezbătută în ședințele cercurilor pastorale, pentru a se formula puncte de plecare și orientări. Astăzi, la Dumineca Mironosițelor, găsim prilejul de a pune și noi problema, principial, urmând a reveni asupra ei, după ce vom primi și sugestii din afară, dela frații preoți care împărtășesc ideea, care cunosc terenul și posibilitățile de activare al preoteselor și care pot avea un cuvânt competent în chestiune. Orice sugestie va fi apreciată cu toată bunăvoința. Coloanele revistei noastre stau la dispoziția oricărui frate preot care ar avea un cuvânt de spus.

Din Pastoralele de Sf. Paști

Din Pastorală I. P. S. Mitropolit NICOLAE al Ardealului

... Dacă știm că după viața noastră de aici urmează viața cea adevărată și nesfârșită de după înviere, noi nu mai căutăm să ne sporim aici la nesfârșit plăcerile ca și când după ele n'ar mai urma nimic. Nu ne mai luptăm să îngrămădim și să îngrădim pentru noi averi uriașe, ca să dăm tot mai multă și mai aleasă hrană lăcomiei noastre trupești.

Făcând așa nu mai trebuie să ne luptăm unii cu alții, căutând fiecare să pună el stăpânire pe un lucru sau altul. Astfel pornirea noastră firească de-a vieții în frăție și'n bunăînțelegere întreolaltă, nu mai e împiedecată de nimic. Și așa credința în înviere este izvor de iubire între oameni. Ea ne dă puterea să nu mai urâm pe nimeni, căci nu mai avem pentru ce. De aceea cântăm în dimineața Invierii cu inimile înmuiate de bucuria cea mare: „Ziua Invierii, să ne luminăm cu prăznuirea și unii pe alții să ne îmbrățișăm; să zicem fraților și celor ce ne urăsc pe noi; să iertăm toate pentru înviere și așa să strigăm: Hristos a înviat din morți.”

Dar nu numai o dragoste care iartă toate și nu mai găsește pricină de vrajbă ne aduce învierea, ci și să se jertfească pentru semenii. Căci noi privind la învierea lui Hristos Domnul, vedem că ea e rodul jertfei Lui pentru noi și îndată ne dăm seama că dacă nu urmăm pilda Lui și dacă nu aducem și noi jertfe pentru semenii noștri și pentru obște, nu vom avea parte de înviere. Nimenea nu se poate mântui, dacă are grijă numai de sine și dacă nu arde în sufletul său să ajute prin faptele lui și pe alții în greutățile și necazurile lor.

Aceasta este marea învățătură pe care ne-o dă învierea Domnului, iubirii mei: învățătura dragostei până la jertfă pentru alții, învățătura dragostei cu fapta, nu numai cu vorba, învățătura dragostei până la jertfirea vieții. Când se pare că ți-ai pierdut viața pentru alții, atunci ai câștigat-o. „Cel ce își va pune sufletul său pentru mine, câștiga-l va pe el” (Matei 16, 25).

Învățătura aceasta ne-o dă Dumnezeu prin tot ce a făcut El pentru noi. Ne-o dă prin venirea Sa în lumea necazurilor noastre ca om smerit, născându-se într'o iesle, ne-o dă prin tot ce a făcut pentru oameni în cursul vieții Sale pământești, dar mai ales ne-o dă prin patimile Sale pe cruce.

Puneți-vă la inimă, iubirii mei fii sufletești, învățătura aceasta sfântă a dragostei lui Dumnezeu față de noi. De vreți să ajungeți la înviere,

umpleți-vă inimile de dragoste. Inima care s'a umplut de dragoste, a și luat arvuna învierii. Ea poate să fie sigură de înviere, pentru că gustă de pe acum din ea. Întâmpinați deci Învierea Domnului cu dragostea voastră față de toți. Dovediți-o față de cei sărmani și lipsiți prin milostivirea voastră. Dovediți-o și față de Sfânta noastră Biserică și de credința care a mângăiat și întărit sufletele moșilor și părinților noștri și le mângăie și pe ale noastre. Arătați-vă dragostea și față de poporul nostru românesc, muncind și luptând pentru înaintarea și propășirea lui. Iubiți-vă Țara, pământul nostru scump, care hrănește poporul nostru de mii de ani. Pentru țară, pentru poporul nostru, pentru Biserică, pentru toate comorile și moștenirile scumpe ce le avem fiecare dela ele, să fim oricând gata să ne închinăm munca, devotamentul și viața noastră. Faceți ca dragostea voastră să se răspândească în jurul vostru, ca să fiți cu fapta și cu viața mărturii ale lui Hristos Domnul, care locuiește în voi și ca toți să fie siliți să vadă aceasta și să răspundă la asigurarea voastră că: „Hristos a înviat”! cu recunoașterea și adevărarea că: „Adevărat că a înviat”!

Din Pastorală P. S. NICOLAE al Oradiei

Din clipa în care prin neascultarea părinților noștri ne-am smuls din brațele iubirii părintești ale lui Dumnezeu și ne-am afundat pe nesimțite tot mai mult și mai mult pe drumul rătăcit al păcatelor și fărădelegilor, al osândeii și nefericirii, Dumnezeu a căutat, fără răgaz și fără osteneală prin toți dreptii, patriarhii și prorocii Vechiului Testament, iar la „plinirea vremii” (Gal. 4, 4) prin trimiterea în lume a însuși Fiului Său Unul Născut, să ne întoarcă dela rătăcire, să ne scape dela prăbușire și pieire, să ne mântuiască.

Toată această lucrare de mântuire a lumii a fost pornită în începuturile ei, sporită în creșterea ei și împlinită și desăvârșită în jertfa răscumpărătoare de pe Golgota de una și aceeași mare și neșchimbata putere spirituală, de iubirea lui Dumnezeu.

Iubirea lui Dumnezeu față de noi oamenii o putem vedea ușor și limpede de tot în Intruparea și în viața plină de smerenie, de lipsuri și osteneții, de binefaceri și minuni a Domnului Hristos, dar ea s'a arătat în toată mărirea și strălucirea, în toată adâncimea și puterea ei nebiruită în întâmplările din Vinerea Patimilor și din luminata zi a Invierii, când a înfruntat și a zdrobit deslănțuirea nebună și desnădăjduită a tuturor puterilor răului. spulberându-le lucrarea plină de fărădelege și nimicindu-le

pentru totdeauna biruința falsă, părută, cu care s'au amăgit.

Ce altceva decât această iubire dumnezeiască — nemărginită în puterea ei, atotcuprinzătoare și prea milostivă în scopurile ei, sfântă, liberă și atot puternică în lucrarea ei, smerită în înfățișările ei, neschimbată în furtuna luptelor ei, nemutată în amărăciunea durerilor ei, neabătută în fața greutăților ei — a făcut cu puțință ca Domnul nostru Iisus Hristos să îndure, cu o îndelungă răbdare ce covârșește toată mintea omenească, trădarea lui Iuda, lupta cu sudoare de sânge din grădina Getsimani, fuga apostolilor, lepădarea lui Petru, judecata nedreaptă a Sinedriului, batjocura lui Irod, bătăile și scuipările, biciuirile și cununa de spini a ostașilor, urletele ucigașe ale poporului ațâțat, purtarea și sentința lașă a lui Pilat, drumul sângeros al crucii, răstignirea crudă și înfricoșată între doi tâlhari, durerile necuprinse de cuvânt ale spânzurării trupului pe cruce și apoi moartea, moartea senină și împăcată, moartea morții, moartea răscumpărării, pentru a cărei vestire și cinstire natura însăși a întins, înflorată, zăbranicul măreț și zguduitor al durerii.

Mai înainte de patima Sa, mai înainte de a-și fi descoperit, în toată măreția ei, lucrarea uriașă a iubirii Sale mântuitoare, Domnul le-a dat ucenicilor Săi adunați la Cina de taină — și prin ei nouă tuturor — testamentul Său duhovnicesc, testamentul Său bogat și ziditor de lume nouă. Cea mai mare poruncă din acest testament este porunca iubirii: „Aceasta este porunca Mea, ca să Vă iubiți unul pe altul“ (Ioan 15,12). Iar drept măsură pentru lucrarea și împlinirea acestei iubiri așează iubirea, cu care El i-a iubit pe apostoli, iubire care a fost atât de vie și de caldă, atât de puternică și plină de duhul jertfei, încât L-a dus până la moartea de bună voie pentru ei și mântuirea lor. „Mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are, ca cineva sufletul său să-și pună pentru prietenii săi“ (Ioan 15,13).

Cunoscând Domnul prea bine viața omenească, cea plină de atâtea răutăți și patimi, de atâtea neajunsuri și îngustimi, a voit ca la temelie vieții sufletești a cetățenilor din împărăția Sa să pună o putere spirituală, care să fie în stare a asigura între orice împrejurări — dacă se ține seamă de ea — pacea, buna înțelegere și mulțumirea tuturor. Această putere nu putea fi alta decât iubirea aproapelui, iubirea lui cu orice preț, și cu prețul vieții dacă mântuirea lui o cere.

Căci numai iubirea iartă, dacă greșim. Și când nu greșim? Numai iubirea ajută la necaj. Și cât de mari și multe nu sunt necazurile în lume? Numai iubirea împacă pe cei învrăjbiți. Și cât de mulți nu sunt cei ce se urăsc? Numai iubirea ridică pe cei căzuți și tămăduiește pe cei loviți. Și cât de mare nu este numărul celor căzuți și zdrobiți de loviturile

vieții? Numai iubirea se jertfește pentru alții, fiindcă numai ea „nu caută ale sale“ (I. Cor. 13, 5). Numai iubirea șterge lacrimile, numai iubirea stinge suspinele, numai iubirea hrănește orfanii, numai iubirea îmbracă săracii, numai iubirea îngrijește bolnavii, numai iubirea crește copiii, numai iubirea împacă soții, numai iubirea odihnește morții, numai iubirea povățuește rătăciții, numai iubirea zidește și ostenește, numai iubirea rabdă și nădăduiește (I. Cor. 13,7), numai iubirea nu se trufește și nu pizmuește (I. Cor. 13,4), numai iubirea crede și se roagă, numai iubirea priveghează și mântuie, numai iubirea zidește împărăția lui Dumnezeu, numai iubirea nu cade niciodată (I. Cor. 13,8).

Din Pastorală P. S. NICOLAE al Clujului

Preamărita minune a învierii Domnului face să amuțească tot graiul împotriva lui Dumnezeu. Strălucirea ei orbește pe cei necredincioși și-i risipește acoperindu-l de rușine.

Așa este, iubiții mei fii sufletești: „Când se scoală Dumnezeu, se risipesc vrășmașii Lui și fug dela fața Lui cei ce-l urăsc pe dânsul. Cum se stinge fumul, așa se sting, cum se topește ceara de fața focului, așa pier păcătoșii dela fața lui Dumnezeu, iar dreptii se bucură și se veselesc...“ (Psalm 67, 1-3).

Acum, poate se vor întreba unii: De ce-or fi fugind vrășmașii lui Dumnezeu, dela fața Lui? Răspunsul nu e greu de dat: Ei fug pentru că gândurile lor sunt negre și pentru că faptele lor sunt rele. Ei știu că toate aceste sunt lucruri cari atrag asupra lor osândă din partea dreptului Judecător. De aceea fug cât mai departe de Dumnezeu și se retrag cât mai adânc în întunec, crezând că pot scăpa astfel de osândă. Dar se amăgesc amar, căci de ohiul lui Dumnezeu și de judecata Lui nu este scăpare. Nici pentru oamenii singuratici, nici pentru neamuri.

Această judecată poate săntârzie uneori, lăsând pe păcătoși „să-și adune loruși mânie“, cum spune sfântul Apostol Pavel, și dând prilej de smințeală chiar unor credincioși. Ci răgazul le este dat păcătoșilor spre pocăință, iar celor ce iubesc pe Domnul spre încredințare neclintită, că „plata păcatului este moartea“ (Rom. 6, 22). Da — „cum se stinge fumul, așa se sting și cum se topește ceara de fața focului, așa pier păcătoșii“. Ei mor încă vii fiind. Praf se alege până și de amintirea lor. Unde sunt împărații nedrești, unde sunt bogații nemilostivi, unde sunt risipitorii de averi adunate prin silă și furtișag, unde sunt întâistătătorii trufași, unde sunt vărsătorii de sânge nevinovat, unde sunt puternicii cari au dus neamuri în robie, unde sunt hulitorii de Dumnezeu? Unde sunt toți aceștia și semenii lor întru viață trăită păgânește? S'au

pogorât în adâncul întunecatei uitări. Nimeni nu le pomeniște numele. Fiindcă numai „pomenirea dreptilor se face cu laudă, iar numele necredincioșilor se stinge” (Pilde 10, 8).

Ci, iubii mei fii sufletști, noi nu vrem să facem parte din tabăra celor ce fug dela fața lui Dumnezeu, ca să-și ascundă viața lor netrebnică și — îmbrânciți de patimi — să se arunce în brațele morții. Ne-am spovedit păcatele creștinește, după povăța sfintei noastre Biserici, și ne-am împărtășit cu preacuratul trup și sânge al Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Ne-am curățit și ne-am înțit, hrânindu-ne cu „pâinea cea cerească” și bând din „paharul vieții”, ca să putem prăznui după cuvlință luminată zi a învierii Domnului.

În ziua de praznic a Învierii Domnului ne rugăm fierbinte Celui atotputernic să ne ajute, ca prin credincioasa împlire a legilor vremelnice și a celor veșnice și prin toate silințele noastre creștinești, să putem duce scumpa noastră țară la pașnica propășire și înflorire pe care o dorim cu toții. Și ne mai rugăm, să ne călăuzească la împreunarea credinței adunându-ne și întărindu-ne pe toți „într-una, sfântă sobornicească și apostolească Biserică” — cetatea nebiruită a sufletului nostru românesc.

„Incolo, dragi mei, câte sunt adevărate, câte sunt cinstite, câte sunt drepte, câte sunt curate, câte sunt iubite, câte sunt de bună laudă” (Fil. 4, 8), — acestea să le faceți, ca Dumnezeuul păcii să fie cu voi.

Din Pastorală P. S. VENIAMIN al Caransebeșului

Problema morții și a vieții dincolo de mormânt a preocupat omenirea din toate timpurile. Cu venirea Mântuitorului în lume și cu învierea Sa din morți, s'a consfințit credința creștină în nemurirea sufletului și a învierii morților. Nu poate exista însă înviere, fără moarte, fără sacrificiu.

Ca sămânța de grâu să poată aduce roade trebuie să moară, ca să învieze primăvara, căci „ceea ce sement tu, nu învază de nu va muri” (I. Cor. 15, 36). Tot așa Mântuitorul a trebuit să moară pe cruce, ca a treia zi să învieze cu mărire, ca să dovedească dumnezeirea Sa, că este Dumnezeu adevărat, din Dumnezeu adevărat și că el a venit „să-l împace pe oamenii cu Dumnezeu prin crucea cu care el a omorât vrajba” (Efes. 2, 16).

Învierea Domnului ne aduce încredințarea că viața sufletului se continuă și dincolo de mormânt, căci El ne asigură: „Eu sunt calea, adevărul și viața, cel ce crede în Mine, deși va muri, viu va fi” (Ioan 11, 25). Această credință în Învierea lui Hristos și adevărul propovedit de El stă la temelie Bisericii noastre, căci „dacă Hristos n'a învitat, zadarnică este și credința noastră” (I. Cor. 15, 14) ne asigură Sf.

Ap. Pavel. De aceea în Biserica noastră strămoșească ortodoxă trebuie să trăim, căci afară de ea nu este mântuire. De ea trebuie să ne alipim cu toată credința și cu tot sufletul, căci ea ne-a fost în trecut și este și astăzi și va fi și în viitor scut și apărare a credinței noastre în cursul veacurilor contra tuturor primejdiilor și ea este singura corabie, la cârma căreia stă Mântuitorul Hristos, care ne duce la limanul mântuirii sufletului nostru, și numai chemând numele Lui ne putem mântui.

Învierea lui Hristos este chezașia învierii noastre, a celor drepti la viața veșnică, iar a păcătoșilor la osândă veșnică, deoarece: „Hristos s'a sculat din morți, începătura învierii celor adormiți făcându-se... și precum întru Adam toți mor, așa întru Hristos toți vor învia, căci de vreme ce printr'un om a venit moartea, tot printr'un om și Învierea morților” (I. Cor. 15, 20—22).

Se poate o mai liniștitoare dovadă pentru viața viitoare a celor ce cred în Iisus Hristos, decât cuvintele Sf. Ap. Pavel: „Știind că cel ce a învitat pe Domnul Iisus, și pe noi ne va învia prin Iisus și ne va pune împreună cu El (II. Cor. 4, 14) și „Că cei morți întru Iisus Hristos vor învia întâi” (I. Tes. 4, 16). La scaunul de judecată toți ne vom prezenta, mai curând sau mai târziu, după voia Tatălui cerească, spre a ne da seama de faptele noastre și a ne lua cuvenita răsplată pentru ele. „Și vor ieși cei ce au făcut cele bune întru învierea vieții, iar cei ce au făcut cele rele întru învierea judecării” (Ioan 5, 29). De această judecată nu va scăpa nimeni după cuvintele Sf. Ap. Pavel: „Noi toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, ca fiecare după faptele sale cele săvârșite în trup să primească răsplata bună sau rea (II. Cor. 5, 10). De aceea cu toții trebuie să țineți seama de acest lucru și să vă pregătiți din vreme prin împărtășirea darurilor coborâte prin Sf. Taine ca să nu vă afile moartea nepregătiți, căci Mântuitorul ne poruncește: „Fiți gata și voi, căci în ceasul în care nu gândiți va veni Fiul Omului” (Mat. 24, 44). La judecată nu vom fi întrebați ce am mâncat, cu ce pozoabe ne-am îmbrăcat, ce avere am agonisit, ci cum am plinit voia sfântă a lui Dumnezeu și cu ce fapte bune, prin dragoste și milostenie față de aproapele, ne-am împodobit sufletul, cari vor mărturisi pentru noi la judecată, căci: „Nu tot cel ce-mi zice Doamne, Doamne, va intra întru împărăția Cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui meu care este în ceruri” (Mat. 7, 21).

De aceea, cu părintească grijă pentru mântuirea sufletului vostru, de care veți avea să vă dați seama la judecată, Vă îndemn, luptați lupta cea bună pentru izbânda binelui, pentru sălășluirea dragostei, a păcii și buneivirii în lume, și scoțând din inimile voastre toate patimile, ura și vrășmășia să strigăm: „Hristos a învitat din morți, cu moartea pe moarte călcând și celor din mormânturi viață dăruindu-le”.

Necesitatea religiei

Ucenica Domnului, Marta, se ocupa cu buna întreținere a casei, cu cele ale hranei, ale trupului. Probleme, care în altă extensiune sunt ale economiei politice, ale igienei, industriei și celelalte discipline ale civilizației. Maria s'a așezat la picioarele Domnului și-i asculta cuvintele. Mântuitorul numea acest stat la picioarele Lui: partea cea bună.

Și de-aici așadar, se poate deduce necesitatea religiei, care nu-i altceva decât un stat la picioarele Domnului, o legătură cu El. Căci așa definim în cărțile de dogme religia: raport de cult și de supunere față de Dumnezeu, act de voință sprijinit pe-o conștiință solidă și o știință sigură, prin care omul se recunoaște dependent de Dumnezeu, creatorul și ultima sa rațiune și purtare în consecință.

Religia ne plasează în adevăratul nostru raport cu scopul ultim al tuturor eforturilor omenești. Ea nu procedează ca știința, făcându-ne numai să cunoaștem prin rațiunea rece: de unde vine și unde merge omul; nu, ea încălzeste și întărește voința, spre a o determina să îmbrățișeze intim de tot, scopul final și să dirijeze act toată purtarea, așa cum se cuvine.

„Înlăturăți religia, și oamenii se vor sfâșia unul pe altul pentru para cea mai mare sau pentru femela cea mai frumoasă” a spus Napoleon. „Nu m'ași simți destul de puternic să conduc un popor care citește pe Rousseau și pe Voltaire” a lăsat scris același om de seamă. Iar când era în surghiun zicea: „Cu două lucruri nu mă împac act în Sfânta Elena: cu pâinea mucedă și fără de clopote”.

Natural, că în respectul acesta al lui Napoleon și în preferința ca cele de mai sus, e numai un fel profan de a privi religia. Pentru mulți, religia nu-i altceva decât un îngrășământ supranatural, care fecundează câmpul în care avem să cultivăm. Pentru mulți lumeni, religia e necesară pentru garantarea intereselor pământești. Un opiu, zicea oarecine.

Fără îndoială, că prin religie, interesele adevărate și îngăduite ale vieții sunt deplin asigurate și salvădate. Dar, religia, dacă e necesară, e în primul rând pentru că ea este întâia noastră datorie față de Dumnezeu. Ea ne dă tăria de a renunța la toate pretențiunile nedrepte ale egoismului nostru; ea ne asigură libertatea și independența necesară în fața lumii, libertatea dobândită față de patimile noastre, tăria morală de-a te supune liber superiorilor și duhul devotării față de aproapele nostru.

Revoluționarii susțin că libertatea, egalitatea și fraternitatea sunt descoperiri de-ale lor. Și încă abia de câteva sute de ani. Noi, oamenii religiei creștine, putem dovedi că sunt cuceriri de-ale noastre, că sunt porunci cu substrat de mil de ani, ale unui Dumnezeu care are puterea să pedepsească orice înecare

a lor din partea insului sau a popoarelor. Putem dovedi, că pe lângă lozincă de mai sus de trei cuvinte: libertate, egalitate, frățietate, religia, respective creștinismul, a mai creat și alte lozinci și stări sociale scumpe omenirii. Solidaritatea, dreptatea, iubirea și mila unuia față de altul cine le propovăduiește și le practică cu mai mare scumpătate decât religia creștină?

Pe prima pagină a istoriei creștinismului stă scris: „Cel ce au primit propovăduirea... stăruiau în legătură frățescă... erau împreună și aveau toate de obște. Își vindeau ogoarele și averile, și banii îi împărțeau între toți după nevoile fiecăruia” (Fapt. 2). În cuvintele acestea e rezumată egalitatea, solidaritatea, înfrățirea, dreptatea, iubirea și mila. De ce n'a continuat și a întreținut omenirea această rânduală?

Spusa cea mare, că toți avem un singur Tată și că deci suntem între oaltă frați, egali în drepturi și în datorinți, și solidari în răspunderi, e a religiei creștine: Fapte 17, 27; 10, 34-35; Rom. 3, 9, 22, 23; Col. 4, 11. Tot a el este și marele îndemn la cooperare, la solidarizare: „...alcătuim un singur trup, fie Iudei, fie Greci, fie robi, fie slobodi... să nu fie nici o desbinare în trup: ci mădulările să îngrijească deopotrivă unele de altele...” (I. Cor. 12, 13-26). Înfrățirea: „Aveți aceleași simțeninte unul față de altul...” (Rom. 12, 16; 15, 5 etc., etc.) Dreptatea; „Să nu atingeți nici un drept, și să nu cauți la fața oamenilor” (Deut. 16, 19; Ps. 81, 3; etc, Mat. 7, 21; Fil. 4, 8. etc.) Iubirea: Lev. 19, 17, 18; Deut. 10, 19; Pild. 10, 12, etc. Mat. 5, 25; 18, 15; 25, 35; Rom. 12, 15; etc., etc. Mila între oameni: Iov. 6, 14; Ps. 14; Ps. 40, 1; etc. etc.; Iac. 2, 15; etc.

Însuși necredinciosul d'Alembert, avea clipe când recunoștea necesitatea și opera de propășire a religiei. În corespondența sa cu Ecaterina II-a a Rusiei scrie: „Numai prin religie încetează relele de a fi ceea ce sunt; prin ea suferința e un rău mai mic decât gustarea din dulcelețurile vieții; gustare în detrimentul conștiinței și a datorințelor proprii; numai prin ea, omul ridicat deasupra lui însuși, se sustrage într'un fel oarecare retelei tratamente, persecuțiilor, nedreptăților, spre a se odihni sub auspiciile și într'un centru de fericitate și de pace”.

Pr. Gh. Perva

P. C. Părinți sunt rugați a nu uita să-și achite cotizațiile la Fondul de Ajutor.

Cetiți și răspândiți

„Biserica și Școala”
adaus pentru popor

Inviere și viață

Cu începutul primăverii mari prefaceri se produse în natură, prin desmormire și revenire la viață. Fața și înfățișarea lumii se schimbă. Dela firicelul de iarbă și până la falnicul stejar depe vârful muntelui, toate tind spre creatorul care le recheamă la viață și înviere. Dela cel mai mic vermuț și până la om, toate așteaptă de sus dar și ajutor. „Tot darul desăvârșit de sus vine“...

Dar omul, nu se bucură numai de această viață, după care saltă și se bucură celelalte fapuri, ci sufletul omului tinde spre desăvârșire, spre lumea spirituală, spre originea lui inițială. Satana și păcatul sunt pietrele de poticneală cari stânjnesc această nizuință a omului spre desăvârșire.

A trebuit să-i vină omului în ajutor Fiul lui Dumnezeu, pentru a-i netezi calea spre această viață. „Eu sunt calea, adevărul și viața“, zice Mântuitorul. Divinitatea s'a făcut accesibilă oricui, s'a făcut drumul la viață, prin întruparea Fiului lui Dumnezeu și jerfa de pe cruce.

În timpul șederii pe pământ, Fiul lui Dumnezeu s'a dat pildă vie de virtute și desăvârșire, pentruca să-și încheie misiunea prin moarte pe cruce, ridicând păcatele lumii. „Iată Mielul lui Dumnezeu carele ridică păcatele lumii“.

Dar moartea nu l-a cuprins, pe cel necuprins; a treia zi El a înviat. „Pentru că de credem că Iisus a murit și a înviat, așa și Dumnezeu, pe cei adormiți întru Iisus aduce-i-va împreună la El — zice Sf. Apostol Pavel către Tesal. Aceste cuvinte sunt o chizășie că și noi vom învia la ziua judecării, ba mai mult, ne vom transfigura, sculându-ne trup duhovnicesc prin faviere la viață.

Pe creștinul adevărat groaza morții nu-l mai stăpânește. După cum sămânța cea bună ce cade în pământ se îngroapă și la vremea ei aduce roadă sămănătorului cu toate că putrezește în pământ, așa și omul, după cuvintele Apostolului Pavel „samănă-se întru stricăciune scula-se-va întru nestricăciune, samănă-se întru nemărire, scula-se-va întru neputință, scula-se-va întru putere“ (I. Cor.).

Dacă vrei, priviți omida cea vietate urăcioasă care cât trăește numai roade, după câtva timp se transformă în păpușă din care peste câteva zile zboară apoi un fluture frumos și drăgălaș. Acest fluture nu mai are lipsă nici de mâncare și nici de beutură, ci zboară vesel din floare în floare. Cu atât mai vărtos omul care este creatura aleasă a lui Dumnezeu.

Inviind Christos din mormânt, i-s'a deschis omului drum la o nouă viață și la înviere. Deci să cântăm „Christos a înviat din morți, cu moartea pre moarte călcând și celor din mormânturi viață dăruindu-le...“

Pr. Dr. R. Popa

Material pentru predici

La Dumneca „Slăbănogului“ (II).

Când venim noi să vorbim despre slăbănogul care era bolnav de 38 ani și zăcea pe patul său la scaldătoarea oilor, aflăm la el o comoară mare. Comoara această nu trebuie să o săpăm în pământ, ci o aflăm dacă cercetăm sufletul acestui bolnav. Noi găsim o comoară, care nu constă din aur sau argint, dar care este mult mai prețioasă, decât aurul și toată bogăția. Ea constă din răbdare, din înțelepciune, statornicie și o neclătită nădejde în Dumnezeu. Bogăția obișnuită este expusă la pândirile jefuitorilor, la mâinile tâlharilor, la viclenia slugilor celor necinstite; bogăția duhovnicească din contra este scutită de toate aceste năpădiri și nu se teme nici de tâlhari, nici de furi, nici de zavistnici, ba chiar nici de moarte. Ea prin moarte nu se răpește dela proprietarul ei, și ce este mai mult, ea tocmai prin moarte se face proprietatea lui cea mai sigură și îl întovărășește în cealaltă viață; ea se face pentru acela, căruia îi urmează, un mijlocitor în semnat și îi agonisește îndurarea judecătorului ceresc. Această bogăție o aflăm noi acum în spiritul aceluia slăbănog. Să observăm, acum, mai deaproape pe acest rob răbdător! În curgere de treizeci și opt de ani s'a luptat cu o boală nevindecabilă, și neîncetat a fost chinuit de ea; cu toate acestea el n'a pierdut răbdarea, n'a lăsat să treacă prin limba lui niciun cuvânt de hulă și nici cu o silabă nu s'a tânguit asupra făcătorului Său, ci mai vărtos a suportat pătimirile sale cu o multă și nobilă statornicie și supunere. Poate veți întreba, de unde știm noi aceasta, fiindcă Sf. Scriptură nu ne spune nimic despre aceasta, nimic despre viața sa cea mai dinainte? Este adevărat că ea ne spune numai, că el a fost bolnav în curgere de treizeci și opt de ani, dar nu adaugă lămurit, că el ar fi fost necăjit, ș. a. Totuși Scriptura arată aceasta oricui, care ia aminte îndeajuns la cuvintele ei și nu le observă numai în trecut și pe deasupra. Când tu vezi cu cât de multă umilință vorbește el către Hristos, deși nu-l cunoștea și-l socotea un simplu om, poți chiar de aici să deduci însușirea cea bună a vieții lui cea dinainte. Când Hristos a zis către dânsul: „Voiești să fi sănătos?“, el n'a răspuns, precum cineva ar putea presupune, așa ceva: „tu crezi că eu de un timp așa de îndelungat zac de slăbănogie și mă mai întreb, dacă voiesc să fiu sănătos? Ai venit poate să-ți bați joc de nenorocirea mea?“ El nu numai că n'a vorbit și n'a cugetat nimic de felul acesta, ci a răspuns cu toată blândețea și umilința: „Așa Doamne, voiesc să fiu sănătos.“ Dacă el după treizeci și opt de ani a fost încă așa de blând și cum-pătat, când puterile trupului și tăria duhului la dâ-

sul erau sdruncinate, poți judeca din aceasta ce caracter domol și bun a trebuit să aibe el la începutul boalei și înainte de aceea. Știi toți că bolnavii la începutul boalei nu sunt așa de cărtitori ca după ce boala înaintează un timp îndelungat. Atunci ei se fac îndărătnici și adeseori nesuferiți, când boala se târăgănează îndelung. Dar cine după așa de multă blândețe și răbdare, este învederat că și înainte de patima sa a răbdat cu plăcere și supunere lui Dumnezeu. Aceasta trebuie să o socotim și noi cu mințea noastră și să urmăim răbdarea acestui rob asemenea nouă. Ologia trupului său trebuie să dea o putere nouă sufletului nostru. Nimeni nu este atât de neputincios și atât de bolnav, încât socotind patimile cele înfricoșate ale slăbănogului nostru, să nu sufere cu bărbăție și cu curaj toate nenorocirile, până și pe cele mai grele. Nu numai vindecarea slăbănogului, dar și boala sa ne aduce un mare folos. Vindecarea lui îndeamnă pe toți ce aud de dânsa, a proslăvi pe Domnul; iar boala și neputința lui ne întărește și pe noi în răbdare și ne îndeamnă la aceeași râvnă. Totodată este ca o dovadă a îndurării lui Dumnezeu. Că el l-a lăsat să cadă în o asemenea boală și a lăsat ca ea să dureze așa de îndelungat, aceasta a urmat din îngrijirea pentru mântuirea aceluși om. Precum meșterul de aur aruncă aurul în topitoare, și-l lasă a se cerca și curăți prin foc, până ce vede că s'a lămurit, tot așa și Dumnezeu lasă și sufletele oamenilor a fi cercate de nenorocire, până ce se curăță și lămuresc și din această cercare trag mult folos. Deaceea o astfel de cercetare a lui Dumnezeu este o mare binefacere pentru suflet.

Deci, dacă vine asupra-ne vreo cercetare a lui Dumnezeu, noi nu trebuie să cădem în nedumerire. Căci dacă aurarul știe cât timp anume, cât de îndelungat trebuie să lase aurul în foc și nu-l ține acolo prea mult, Dumnezeu știe încă mai bine, cât de îndelung trebuie să lase pe oameni în focul curăției. Și îndată ce el vede că ne-am făcut mai curăți și mai buni, încetează cu cercarea, ea nu prin mulțimea chinurilor, noi să ne împiedecăm și să cădem. Deaceea să nu ne necăjim și să nu fim mici la suflet, când ne ajunge vreo nenorocire neașteptată, ci mai vărtos să lăsăm Domnului Dumnezeu, care toate le știe mai bine, ca să lămurească sufletul nostru în foc până va binevoi El. El, desigur, face aceasta numai pentru binele și câștigul nostru. Deaceea ne sfătuiește înțeleptul Sirach cu următoarele cuvinte: „Fiule, de voiești să slujești lui Dumnezeu, gătește-te de ispite; smerește-te întru inima ta și rabdă” (Sirah II 1-2). El zice prin aceasta: Lasă-te cu totul în voia Domnului, căci știe El bine, când trebuie să ne scoată din focul necazurilor,

(Sf. Ioan Hrisostomul)

Informațiuni

● **Mitropolitul Irineu Mihălcescu a încetat din viață** Luni 5 Aprilie a. c. la Sf. M-re Agapia. Mitropolitul Irineu a fost unul dintre marii cărturari ai Bisericii noastre. Studiile și le-a făcut la cele mai înalte școli ortodoxe, catolice și protestante. A fost profesor și decan al Facultății de Teologie din Capitală, ilustrând cu cea mai înaltă competență, vreme de 35 ani, catedra de Dogmatică și Apologetică. A fost un model nu numai de cuminenție și pricepere în științele teologice, ci și de modestie și punctualitate. Generațiile de ierarhi, preoți și mireni care i-au fost elevi, îi păstrează cea mai înaltă admirație. Vom reveni.

● **Delegația Bisericii Române, compusă din Dl Stanciu Stoian Ministrul Cultelor, P. S. Dr. Nicolae Popoviciu Episcopul Oradiei și Pr. Prof. univ. P. Vintilescu, s'a întors din Moscova, unde a luat parte la lucrările pregătitoare pentru consfătuirea panortodoxă, care va avea loc în cursul acestui an. Referatele delegației românești au fost bine apreciate la Moscova, din partea reprezentanților Bisericii Ruse, care și-au exprimat dorința de a face teologilor noștri o vizită.**

● **Cum se acordă indemnizațiile pentru copii.** Conform art. 32 din Statutul Funcționarilor Publici, indemnizația se acordă, pentru copiii care nu urmează niciun fel de școală, numai pe timpul cât aceștia sunt considerați minori, adică până la 21 ani și numai în cazul când copiii nu primesc întreținerea dela Stat, județ, comună, ori persoane în afară, fie mamă și tată, sau nu au venituri proprii cel puțin egale cu cvantumul indemnizației. Pentru copiii care urmează cursurile universitare sau echivalente, indemnizația se plătește până la vârsta de 23 ani inclusiv. Indemnizația se acordă funcționarilor și pentru copiii majori, dacă aceștia sunt inapți din punct de vedere fizic sau mintal ca să-și câștige singuri existența, cu condiția de a fi sub îngrijirea părinților, de a nu se găsi numai trecător în această situație și de a nu avea venit propriu cel puțin egal cu cvantumul indemnizației pentru copii.

● **Din Ilteu. Sărbătoarea Invierii Domnului** din acest an, s'a prăznuit în parohia Ilteu cu o deosebită pietate și într'o atmosferă de pătrunzătoare trăire ortodoxă a patimilor și invierii Mântuitorului. În Joia patimilor d. m. s'a făcut „Drumul crucii”, la cimitir, cu cele 14 popasuri, preotul Ioan Blaj ținând câte o scurtă cuvântare la fiecare popas. „Drumul crucii” s'a făcut pentru prima dată în parohia Ilteu și a răscolit profund sufletele credincioșilor. La cimitirul foarte frumos îngrijit - și aci este locul să adu-

cem laude credincioșilor din Ilteu pentru sâr-guința de care au dat dovadă în a-și aranja cât mai bine mormintele. — s'a făcut sfințirea troiței ridicată de către credinciosul Constantin Marcu, precum și un parastas pentru odihna sufletelor celor ce sunt îngropați în cimitir. Cu această ocazie, credincioșii au aprins lumini la morminte și au împărțit pomană săracilor.

În Vinerea patimilor, după ceasurile împă-rătești, s'a servit Taina Sf. Maslu, de către preoții: Petru Binchiciu și Ioan Blaj. Un mare număr de credincioși au participat la această Sf. taină.

În Sâmbăta patimilor, în cadrul serbării de 1 Mai, s'a făcut sfințirea altei troițe, ridicată de tineretul țărănesc din Ilteu.

În Dumineca și Luni Paștilor, corul mixt „Doina Crișanei”, înființat, instruit și condus de către preotul Ioan Blaj, a dat răspunsurile la Sf. Liturgie, într'o armonie și execuție perfectă. Corul din Ilteu, compus din 50 de persoane, a cântat pentru prima dată în biserică și și-a trecut cu deplin succes examenul.

A doua zi de Paști s'a făcut ieșirea cu litie la cimitir, unde s'a servit un nou parastas.

Incepând cu Miercurea patimilor, credin-cioșii au participat regulat și în număr mare la toate serviciile divine. Parohia Ilteu trăește în duh ortodox.

I. B.

● Din câmpul misiunii. Parohiile ortodoxe din Gelu și Boghiș jud. Satu-Mare, au organizat mi-siuni religioase pe zilele de 22-5 Aprilie a. c., la care au invitat dela Arad pe pâr. I. Ungureanu. Pr. I. Ungureanu, având aprobarea și binecuvânta-rea P. S. Sale Părintelui Episcop al Aradului An-drei, însoțit de fr. ierodiacon Antonie Ruja, a răs-puns invitării și pe ziua de 21 Aprilie au sosit în Satu-Mare, de unde a doua zi au plecat la Gelu însoțiți de vrednicul protopop de Satu-Mare pâr. Tinț.

În Gelu, a avut loc conferința preoților din tractul Satu-Mare, iar în ziua de 23 Aprilie, s'a ofi-ciat Liturgia Arhierescă, pontificată de P. S. Sa Pâr. Episcop Sebastian al Maramureșului.

Parohia Gelu — comuna întreagă ortodoxă — a îmbrăcat haina de sărbătoare pentru primirea Ar-hiereului sosit din Sighet și bucuria credincioșilor a fost nespuse de mare, având ocazia să asculte cu-vântul Domnului vestit de Episcopul lor și de oas-peții sosiți în mijlocul lor dela Arad.

În comuna Gelu, „lupii răpitori” (Maț. 7, 15; Fapt. 20. 29) au reușit să smulg din staulul lui Hristos câteva suflete și chemarea noastră a fost să dovedim cu Sf. Scripturi, rătăcirea sectei penti-costale.

Cuvintele P. S. Sale Părintelui Episcop Sebas-tian: „Noi, iubim și pe cei care s'au rătăcit din tur-mă și-i chemăm cu dragoste înapoi în staulul ade-vărat” au pătruns inimele credincioșilor storcând lacrimi din ochii multora,

Am stat de vorbă cu cei rătăciți și cu aju-torul Duhului Sfânt le-am dovedit cât de mare este rătăcirea lor.

Dela Gelu ne-am deplasat la Boghiș, unde la fel am dovedit cu Sf. Scriptură rătăcirea mare a sectelor religioase dela noi.

Munca neprecupețită și viața morală exemplară a celor doi păstori din Gelu și Boghiș, Pâr. Ursu și Bărbosu este demnă de toată lauda.

Credem că cei rătăciți vor urma statul P. S. Sale Părintele Episcop Sebastian, și se vor reîntoarce în turma lui Hristos.

Cele văzute și constatate în Gelu și Boghiș, cu privire la marea rătăcire penti-costală, ne obligă să revenim în câteva articole asupra acestei eresii.

Nr. 1617/1948.

Concurs

Se publică concurs din oficiu, cu termen de 30 de zile, pentru îndeplinirea, prin alegere, a parohiei ROȘIA DE CRIȘ, protopopiatul Buteni.

V E N I T E

1. Folosința sesiunii parohiale, 32 jug. cad. cu drepturile de pășune și pădure și două cânepiști.
2. Folosința casei și a grădinei parohiale.
3. Stolele legale.
4. Salarul dela stat.

Parohia este de *clasa a II-a*.

Cererile de concurs, însoțite de actele ne-cesare, și adresate Consiliului parohial din Roșia de Criș, se vor înainta, în timpul concursului, Consiliului Eparhial din Arad.

Preoții admiși la concurs, cu învoirea prea-labilă a protopopului tractului, se vor prezenta în sf. biserică pentru a servi, cuvânta, cânta și a face cunoștința credincioșilor.

Preotul ales va plăti din al său toate impo-zitele după beneficiul preoțesc.

Arad la 26 Aprilie 1948.

† ANDREI

Traian Cibian

1-3 Episcop.

consilier ref. eparhial.

Nr. 1636/1948.

C I R C U L A R :

P. C. Preoți sunt invitați să dea concursul or-ganelor sanitare și administrative locale la reușita acțiunii de colectare a fondurilor pentru refacerea inventarului Spitalului de Copii din Arad.

Colecta este autorizată de Ministerul Sănătății prin Decizia Ministerială Nr. 113713/1948.

Arad, la 6 Maiu 1948.

† ANDREI,

Traian Cibian

Episcop.

cons. ref. eparhial.